SPORTUL magazin

SE RETRAGE PENCIU...

După ce Petschowski sau Voinescu s-au retras din activitate, golul lăsat s-a resimțit multă vreme. Raportările la perioada în care ei au strălucit reveneau mereu, întrebările din Villon cu „Unde sînt zăpezile de altădată?" căpătaseră permanență de refren.

Așa s-a întîmplat totdeauna. Cînd s-a ivit o personalitate proeminentă, ea a avut darul de a umple cu prezența sa o întreagă epocă; generația în mijlocul căreia a activat — idolatrizînd-o — i-a împrumutat numele, generațiile următoare au invocat-o ca unic și inegalabil etalon valoric.

Azi se retrage Penciu. De vină nu sînt cei 35 de ani ai săi. „Cîțiva ani ar mai putea zburda ca în prima tinerețe" — apreciază specialiștii. Penciu a înțeles, însă, că este datornic numelui său să nu-l adumbrească cu vreo undă de îndoială (fluctuația formei) și a hotărît, în consecință, să se retragă în plenitudinea forțelor; el a înțeles, interpretîndu-l pe Oscar Wilde, că „renunțarea e grea și amară dar, în același timp, ea reprezintă o mare virtute".

În 1956, în timpul turneului în Anglia, presa și specialiștii englezi, relevîndu-i marile virtuți, l-au supranumit ALEXANDRU CEL MARE. Noul „Alexandru" avea să fie principalul făuritor, 5 ani mai tîrziu, al primei victorii românești (11—5) asupra cocoșului galic, întîlnire care a deschis rugbyului românesc drumul marii consacrări.

Jucător de bază al echipei de club și al reprezentativei României, unul dintre fundașii cei mai completi, ducînd pînă la rafinament tehnica mînuirii și lovirii balonului, excelent executant al loviturilor de picior așezate și căzute, posesor al unei excepționale viteze de reacție, care i-a permis o universalitate în teren, atît în atac cît și în apărare, promotor în rugbyul românesc al contraatacului fundașului în jocul modern, maestrul emerit al sportului Alexandru Penciu s-a definit ca o mare personalitate, înscriindu-și numele pe firmamentul primelor valori sportive.

Profundul atașament pentru sportul pe care l-a servit neîntrerupt timp de 18 ani (16 ani la clubul Steaua) și valoroasa sa experiență pe care a înțeles s-o transmită celor pe care el însuși i-a dinamizat, îl vor ține foarte aproape de rugby, prima sa apariție în calitate de antrenor-selecționer avînd loc în toamnă, la trialul pe care Penciu îl „propune" micilor speranțe.

Afluența de concurenți va demonstra, indiscutabil, magnetul și fascinația „numelui Penciu" asupra generației tinere.

Nusa MUȘCELEANU

Din lumea atletismului

Armin Hary, primul sprinter care a parcurs distanța de 100 m în 10 secunde, a primit fără surprindere și, mai ales, fără... supărare, vestea doborîrii faimosului său record.

— Un record — a spus el — este făcut pentru a fi bătut. Cel mai mare titlu de glorie pentru mine este acela de a fi cucerit medalia de aur la Olimpiadă!

Declarația lui Hary ar putea fi coroborată cu o reflecție a lui Alfred Spitz, unul din cei mai prestigioși antrenori de demifond:

— Într-o cursă, nu cronometrul este acela pe care trebuie să-l învingi, ci... adversarii. Cel mai important lucru este să treci primul linia de sosire. Abia după aceea interesează timpul.

★

În 10 ani de carieră atletică, recordmanul mondial Janis Lusis a expediat de 79 ori sulița peste 80 metri! Recordul mondial — neoficial — aparține însă „bătrînului" polonez Janusz Sidlo, care a realizat de 118 ori această performanță, dar în 16 ani de activitate. Mai tînăr (29 de ani), Lusis va reuși probabil, să treacă destul de curînd pe primul loc. Să nu uităm însă că și adversarul său mai poate avea un cuvînt; în acest sezon, la 35 de ani, Sidlo a mai aruncat de cîteva ori peste 80 m, cel mai bun rezultat măsurînd 83,90 m!

De remarcat că, deși posesori de bogate palmarese, nici unul dintre ei nu a cucerit vreodată titlul de campion olimpic. Poate la Ciudad de Mexico, în octombrie... În ce privește șansele, talerul balanței înclină — bineînțeles — spre Lusis.

Centenarul traversării solitare a Atlanticului

Asistăm, în special în ultimii ani, la tentative tot mai numeroase de traversare a Oceanului Atlantic de către navigatori solitari aflați la cîrma unor ambarcațiuni de dimensiuni reduse, prevăzute fie cu pînze, fie cu rame. S-a ajuns pînă la organizarea unor întreceri sportive pe acest „traseu", ultima dintre ele fiind recenta cursă de traversare solitară a Oceanului, cîștigată de britanicul Geoffrey Williams, pe bordul iahtului „Sir Thomas Lipton". Dar, în fapt, navigația solitară sau semi-solitară a împlinit anul acesta un centenar, înscriind în istoria ei pagini de curaj și, uneori, de inconștiență.

Primul temerar, despre care se cunosc date și există documente, a fost Alfred Johnson care, la 25 iunie 1876, a părăsit coastele Noii Scoții pe bordul unui doris de 6 metri lungime, „Centennial", și a ajuns la 17 august în portul britanic Liverpool. Dar, cu cîțiva ani mai înainte, mai precis în 1868, un oarecare John Mikes și doi tovarăși de aventură au parcurs în 50 de zile traseul New York — Southampton la bordul unei plute, construite de ei, prevăzută cu un cort și o pînză.

Iată, de altfel, cîteva date și evenimente mai semnificative din îndelungata istorie a traversării Atlanticului, în cursul secolului trecut:

1877: Thomas Crapo și soția lui, pe o balenieră avînd o lungime de 6 metri, ajung de la capul Cod (S.U.A.) pe țărmurile provinciei engleze Cornouailles.

1877: Boston — Cornouailles, acesta este traseul străbătut în numai 48 de zile de frații Andrews cu „Nautilus", o barcă cu o lungime de 5,80 metri.

1880: „Little Western", o barcă cu o lungime mai mică de 5 metri, ocupată de doi tineri, Norman și Thomas, ajunge de la Gloucester (Anglia) la Cowes (S.U.A.) în 46 de zile.

1882: Marinarul american Lawlor, un adevărat navigator solitar, își conduce ambarcațiunea de 11 metri de la New York la Havre (Franța) în 48 de zile.

1890: Același Lawlor și cel mai mic din frații Andrews își lansează provocarea: cine va realiza traversarea Atlanticului pe cea mai mică ambarcațiune?

1891: Lawlor își încearcă primul șansa și reușește cu „Sea Ser pent", o ambarcațiune avînd numai... 4,50 metri.

1892: Andrews nu rămîne mai prejos și reușește cu „Sapolio", lung tot de... 4,50 metri. El va dispare în același an pe mare, pe o altă ambarcațiune.

1896: Întreaga lume asistă la o încercare considerată a fi „cu totul nebunească". Doi marinari norvegieni, naturalizați americani, Samuelson și Harvo, părăsesc la 6 iunie portul New York cu o barcă lungă de 6 metri pentru a traversa Atlanticul... cu vîslele. La 15 iulie ei sînt întîlniți, în plin ocean, de nava norvegiană „Zito", în momentul în care nu le mai rămăseseră nici un fel de alimente, apă și nici vîslele, navigînd în derivă de cinci zile. Reechipați, ei au ajuns în portul francez Le Havre la 7 august, după 62 de zile de la plecare. Cea mai bună medie zilnică de viteză: 125 mile, bineînțeles cu vîslele!

Duminicile unui nesportiv

Profesorul Iuliu Haţieganu

L-am însoțit, acum treizeci de ani, pe profesorul Iuliu Hațieganu la serbările sokolilor cehoslovaci din Praga. Creatorul școlii clujene de medicină n-a fost, cu acel prilej, în frumosul oraș de pe Vltava în calitatea sa de maestru hippocratic, ci în aceea de animator al educației fizice și al sportului românesc. Îl cunoscusem din familie, fiindcă fusese, în tinerețe, coleg de profesie cu tatăl meu și fiindcă îmi lecuise, în clinica lui strălucind de curățenie ca o spițerie nemțească, plămînii congestionați după o baie prea primăvăratică în rîul Someș. Știu că intrase odată în salonul unde zăceam, la contravizita de după-amiază, și, auzind de pe coridor rîsetele vesele ale bolnavilor, spusese aceste cuvinte, pe care nu le-am uitat:

— Rîsul e cel mai bun aliat al medicului; ceea ce nu izbutesc, decît în parte, medicamentele, desăvîrșește, de obicei, buna dispoziție!

Profesorul Hațieganu a făcut parte din marea pleiadă de medici români care au creat tradiții clinice durabile și au cîștigat faimă mondială științei noastre. Diagnostician neîntrecut, taumaturg modern, care își aliase laboratorul, razele X și chimioterapia cea mai avansată, el n-a uitat niciînd înțelepciunea străveche a rizotomilor și taumaturgilor populari, efectele salutare ale aerului, soarelui, mișcării și ceaiurilor „bătrînești". După o îndelungată experiență profesională, de peste o jumătate de secol, și-a surprins bolnavii de hipertensiune arterială prescriindu-le zilnic o cafea neagră, pe care alți confrați de-ai săi o socoteau otravă în meteahna asta atît de răspîndită. Însă el atribuia cafelei — una pe zi, nu mai multe! — proprietăți tonifiante și regulatoare ale circulației, și n-a dat greș cu bolnavii săi, dintre care foarte mulți sînt și azi în viață, păstrînd nealterată amintirea marelui doctor clujean.

Dar nu numai bolnavii îi păstrează amintirea, ci și cei care, în orașe și prin sate, l-au cunoscut pe animatorul sportiv Iuliu Hațieganu. Există, în orașul de sub Feleac, un minunat stadion pe care el l-a construit, din dorința de a oferi tineretului prilej de mișcare și voioșie. Atunci, în 1938 la Praga, fericit să-și vadă sutele de țărani tineri și voinici, originari din satele nordice ale Transilvaniei, executînd fără cusur exercițiile fizice la comandă, pe marele stadion din cetatea vechilor regi cehi, și-a mărturisit unui ziarist străin încrederea în roadele optime ale educației corporale și sportului în eugenia popoarelor.

— E o veche zicală — spunea Iuliu Hațieganu — cunoscută multor popoare, că acolo unde nu pătrunde soarele intră medicul. A face sport e o obligație socială, fiindcă medicul poate fi cu adevărat util doar acolo unde natura e lăsată să-și desfășoare opera binefăcătoare cu concursul admirabilei și misterioasei aspirații spre echilibru a organismului viu. Educînd pe tînăr să-și îngrijească fizicul, să-și fortifice corpul, să impună spiritului său o notă stenică și optimistă, intervenția medicului se reduce treptat. Rostul lui într-o lume ordonată și înțeleaptă va fi acela de a preveni, nu de a vindeca. Socotesc sportul un fel de „vaccin natural" împotriva multor maladii, deformații, insuficiențe funcționale. Mișcarea armonioasă, efortul disciplinat, activitatea corporală rațională sînt cele mai bune antidoturi ale îmbătrînirii premature: doi kilometri de umblat pe jos, cu respirație ritmată, reduc la jumătate cantitatea colesterolului din organism; doi ani de gimnastică regulată dau omului o forță de rezistență nebănuită la diverse infecții și boli, rezistență ce nu se obține prin nici o chimioterapie. Oamenii sănătoși și popoarele viguroase nu uită exemplul Eladei...

Am scris aceste rînduri de gratitudine în amintirea unui mare cărturar și însuflețit prieten al sporturilor după ce, răsfoind ultimul număr din revista Educație fizică și sport am aflat, în paginile ei, frumoasa evocare făcută de prietenul meu clujean, inginerul Albin Morariu, celui ce a fost academicianul profesor doctor Iuliu Hațieganu.

George SBÂRCEA

Tinerețe fără bătrînețe

Ultimul supraviețuitor dintre participanții la primul Tur al Franței, disputat în 1903 — este vorba de Vallée-Picaud, numit și Valpic — a împlinit, recent, vîrsta de 85 de ani. El locuiește acum la Saint Bruno, o localitate de lîngă Montreal (Canada) și continuă să practice sportul în care, cîndva, a fost un performer. Cîndva?

Oare trebuie ignorate și performanțele pe care le realizează astăzi, străbătînd în medie 40 de kilometri pe zi?

Vă invităm să faceți și dv — cînd veți ajunge la 85 de ani — o astfel de ispravă. Sau poate că vă propuneți să-i întreceți pe Picaud? Vă urăm de pe acum, succes!

MATTY

Absolut, record mondial absolut

CONVORBIRI CU DOMNUL GORE

GOLURI DE VÎNZARE

— Vasăzică, Ceahlăul Piatra-Neamț, echipă aflată pe loc de frunte în divizia B și greu, foarte greu de învins de-a lungul campionatului, se deplasează la Galați, întîlnește „Politehnica" și pierde cu scorul, cel puțin neașteptat, de 0—6, lăsînd adică gazdelor numărul exact de goluri de care acestea aveau nevoie (vitală) pentru a intra în „baraj"... Într-un ziar, sub iscălitura unui arbitru serios și uluit de cele văzute pe stadion, se evoca o partidă încheiată cu scorul de 10—0... Să mai precizez că, datorită golaverajului astfel obținut, victorioșii sperau să promoveze în divizia C?

— Nu, nu-i nevoie să mai precizezi, preciză dl. Gore. De altfel, întîmplările acestea — cărora li se mai pot adăuga altele asemenea — mi-au mobilizat curiozitățile, incitîndu-mă să pornesc în căutarea oamenilor, împrejurărilor și locurilor unde se pun la cale operațiunile amintite în nedumerirea dumitale. Căpătînd, după sondaje, un „tuyau" m-am îndreptat spre magazinul „Romarta Copiilor". Acolo, sub arcade și paralel cu bursa muzicanților, funcționează, de cîțiva ani de zile, de la începutul lunii mai și pînă la mijlocul lui iunie, adică la vremea sfîrșitului de campionat, o foarte serioasă și strict organizată bursă a golurilor. Acolo, delegații cluburilor interesate să cumpere puncte la negru ori să vîndă (ori, poate, să schimbe) se întîlnesc cam între 10—12, fie prin contact nemijlocit, fie — formulă mai dezirabilă din motive lesne de priceput — prin intermediul misiților specializați. Acolo, preumblîndu-mă ca-ntr-un Talcioc sportiv, și trăgînd cu urechea, mi-a fost dat să receptez, înaintea ultimei etape de campionat, dialogul acesta:

— „Să trăiești, nea Fane. Pe dumneata te căutam."

— „Ai nevoie de ceva, domnu Perticari?" — zice nea Fane.

— „Șapte Goluri."

— „Hm. Cam multe... Pentru cine?"

— „I.F.K. Slobozia. Băieții au ajuns pe ultimul loc și dacă..."

— „Am înțeles. Și — de la cine?"

— „De la „Videle." Sînt pe locul patru, nu mai au nimic de pierdut, nimic de..."

— „De la Videle — zici?"

Nea Fane scoate o agendă din buzunar, răsfoiește, se scarpină-n creștet, apoi, cu glasul mujat în scepticism:

— „Să vedem ce s-o putea face. Așteaptă-mă aici, că mă duc să dau un telefon."

După cîteva minute, nea Fane se întoarce.

— „S-ar putea, eventual, domnu Perticari. Da-i scump."

— „Adică?"

— „4 000."

— „Golul?" — urlă domnu Perticari.

— „Mai încet că ne-aude... Golul."

— „Ai înnebunit? Anul trecut am luat cu 2 800."

— „De la cine?"

— „De la Ursu."

— „Tot ce se poate. Anul trecut era altceva... Eu dădeam golul cu două mii șapte..."

— „Patru mii! Dar asta e, asta e..."

— „Dacă-ți convine, bine. Dacă nu..."

— „Să mă mai gîndesc..."

— „Gîndește-te. Încearcă și la alții, dacă vrei. Dar să știi că nu găsești nicăieri mai ieftin."

— „Totuși, o reducere măcar, nea Fane, fă-mi o reducere..."

— „Gîte ziceai că vrei să iei?"

— „Șapte."

— „Șapte, murmură nea Fane. Uite ce pot face pentru dumneata: ia opt, e mai bine, pentru orice eventualitate, și pe-al optulea ți-l dau cu două mii. Ca să facă treizeci în cap. Bem aldămașul?"

p. conf. Al. MIRODAN

RĂSPUNDE Ion Poștașu

COSTICA CERGUȚĂ, SIBIU. Ați cîștigat: Nunweiller III a comis faultul în careu în meciul Budapesta-București (partida s-a jucat sub această titulatură). De altfel, întreg jocul echipei noastre în acest meci poate fi considerat o... infracțiune. Pedepsită, de altfel, cu 6—0.

NEACȘU DRAGOMIR, PITEȘTI. 1. „Dacă e posibil, un redactor al ziarului să viziteze Corabia pentru a se interesa de cauzele decăderii fotbalului din acest oraș". Astfel de propuneri am mai primit și din alte orașe ale țării. Să vedem dacă avem destui redactori! 2. „Îl rog pe Ion Poștașu să-mi comunice numele jucătorilor născuți în Oltenia, adică în județele Mehedinți, Gorj, Vîlcea, Olt și Dolj și la ce echipe activează". Regretăm, dar nu ne-a trecut prin cap să întocmim și o astfel de evidență. Este o lipsă a noastră!

GH. TOIA, COMUNA TOPORU. În Bulgaria, Kolev este un nume tot atît de des întîlnit ca Popescu la noi. Nu numai că nu e vorba de aceeași persoană, dar s-ar putea să nu existe nici cea mai mică legătură de rudenie între crainicul televiziunii bulgare, Nicolai Kolev, și celebrul internațional cu același nume.

MARIELA ANCA, BUCUREȘTI. Sînt de aceeași părere: la ora actuală, Ion Țiriac își are locul printre primii 20 de jucători din lume. Și are șanse de a-l bate și pe primul dintre ei. N-a cîștigat primele două seturi în fața lui Rod Laver?

ION CHIȚU, MANGALIA. Partida dintre Dinamo București și Steagul roșu, încheiată cu scorul de... 10—1 în favoarea primei echipe, s-a jucat în București, pe stadionul „23 August".

MANOLE PETRESCU, CLUJ. Exact: crainicul-reporter al televiziunii, Aristide Buhoiu, a fost student la Cluj. Vîrsta lui: 30 de ani.

M. POLMARU, ZORESTI. Ce înseamnă „în mod firesc" la fotbal? Sînt două noțiuni care se exclud una pe alta! Ce s-ar fi întîmplat dacă Steaua ar fi cîștigat și Cupa? Desigur, ea n-ar fi fost în măsură să-și apere șansele atît în Cupa campionilor europeni, cît și în Cupa cupelor. Ar fi jucat în C.C.E., iar pentru Cupa cupelor, Federația ar fi urmat să aleagă între finalista Cupei și cea de a doua clasată în campionat. Credeți că de aceea n-a cîștigat Steaua și Cupa? Ca să nu le dea de lucru celor de la F.R.F.?

CONSTANTIN DARJE, COMUNA ȘTEFĂNEȘTI. N-am avut curiozitatea să facem media notelor obținute de jucătorii noștri din divizia A, în campionatul 1967—1968. Dv. ați fost mai curios și ați ajuns la concluzia că cel mai „silitor" fotbalist a fost Barbu, de la F.C. Argeș, cu media 8,07. Premiul II: Lereter, cu 7,61. Stau cam prost fotbaliștii cu notele. Dacă premiantul „clasei" are media 8,07, ce să mai spunem de ceilalți? Cei mai mulți sînt corigenți, dacă nu chiar repetenți!

FL. COSTEA, BRAȘOV. Ne-a plăcut cugetarea: „Singura mea șansă de a deveni nemuritor ar fi să ajung să văd naționala noastră de fotbal calificată pentru turneul final al campionatului mondial". De asemenea, am reținut cîteva definiții: Lovitura de pedeapsă = ENIGMA OTILIEI; Antrenorul, după un meci pierdut = BIETUL IOANIDE; Mingea de fotbal = SATELITUL ARTIFICIAL AL PORȚII; Însemnările unui antrenor superficial = JURNALUL UNUI... PAPĂ BANI.

MATEI CORNEA, BRAILA. Floyd Patterson are acum 33 de ani. Avea 17 ani și jumătate cînd l-a învins prin k.o. pe Vasile Tiță, cucerind centura olimpică la categoria mijlocie (Helsinki 1952).

Ilustrații: N. CLAUDIU

SUPORTERII fotbalului

Schiță umoristică de Wolf Brenneke

Zilele trecute, l-am întîlnit în tramvai pe vechiul meu prieten, Anton.

— Ce s-a întîmplat? Nu te-am mai văzut de o lună de zile! l-am spus dojenindu-l.

— Nu-mi văd capul de treburi, răspunse el ridicînd mîinile în sus. Am fost săpunit zdravăn. A trebuit, în cadrul întreprinderii noastre, să organizez consfătuiri la căminul de ucenici...

— Ce fel de consfătuiri?

— Trebuie să ne ocupăm mai mult de oamenii noștri, să fim mai aproape de interesele lor personale. Nu mai merge cu rapoarte scrise, seci. E nevoie de discuții vii, pe teme actuale — ai înțeles? Of, și tare e greu! Tare e greu! Mă frămînt mereu ce anume preocupă pe oameni? Aseară am purtat discuții despre cea mai actuală temă: „Corelația dintre larga dezvoltare a fotbalului și baza activității maselor". Și ce crezi? Mi-au venit numai patru oameni! Ceva nemaipomenit! Fotbal — și patru oameni! E de neînțeles! Apropo, duminică ai fost la meciul internațional?

— A fost meci internațional?

Anton făcu ochi mari, ca și cînd eu aș fi căzut din cer.

— Tu care îți petreceai, pe vremuri, toate duminicile numai pe stadioane, azi nu știi nimic despre marele meci internațional cu România?! S-a stins entuziasmul furtunos al tinereții noastre, au murit suporterii fotbalului.

— Și cine a cîștigat? l-am întrebat eu, străduindu-mă să pun în glas mai mult sentiment.

Anton, în acea clipă, se însufleți.

— Meciul s-a terminat la egalitate. Totuși, noi puteam să cîștigăm. Am să-ți explic cum a fost: rămăseseră trei minute pînă la sfîrșitul meciului, rezultatul era 1—1. Simogold driblează pe Florescu, ajunge la opt metri de poarta românilor, nu avea pe nimeni în cale — înțelegi? — și trage... la zece metri de poartă. Păcat! Ce greșeală formidabilă!

— Ba să mă ierți! se amestecă în vorbă un călător vecin din tramvai, ridicîndu-și șapca mai înspre vîrful capului. În primul rînd, n-au fost zece metri, ci zece centimetri; în al doilea rînd, Simogold n-a putut să șuteze cum trebuie din pricina unui apărător român.

— Vorbești prostii! Mai întîi, faptul că au fost metri sau centimetri, n-are nici o importanță; principalul este că a tras pe lîngă poartă; și apoi n-a fost nicăieri nici un apărător; și în al treilea rînd, ce te amesteci dumneata în ceea ce povestesc eu prietenului meu?

— Trebuie să povestești lucrurile așa cum s-au petrecut, interveni un alt călător. Dînsul are dreptate. Ai noștri au atacat din partea dreaptă a terenului, așadar au fost respinși de un apărător.

— Noi n-am avut nici un fundaș pe acolo! strigă furios Anton.

— Habar n-ai de fotbal! se răsti călătorul, cu siguranța unui perfect cunoscător al fotbalului.

— Ești un cretin, zbieră roșu de mînie Anton.

Într-o clipă, în tramvai, se formară două tabere care vociferau susținîndu-și cu pasiune părerile. Apoi, se deschise ușa din față și manipulantul vagonului ne privi foarte curios.

— Ce se întîmplă aici? întrebă el. Numai aud nici semnalul din pricina dv.

Nu-i răspunse nimeni. Anton tocmai pasa imaginarul balon spre poarta românilor:

— Iată, așa a fost, zise el satisfăcut.

— Ba nu-i adevărat! Din dreapta a fost atacat de un apărător, strigă cineva.

— Să coborîm puțin din tramvai și am să vă arăt eu care a fost adevărul, ne invită vatmanul.

El își luă geanta și ne dădurăm cu toții jos în stradă. În vagon rămăsese numai o bătrînică, bucuroasă că, în sfîrșit, a avut prilejul să-și găsească un loc pe bancă. În urma noastră, un șir întreg de mașini, camioane, începură să claxoneze. În față de tot, se opriseră un uriaș autobuz.

— Ce-ați pierdut acolo? începu să vocifereze furios șoferul. Dați cutia aceea de conserve la o parte și lăsați-ne să trecem!

— Prin urmare, așa a fost, prinse a explica vatmanul. Să zicem că autobuzul este poarta, iar geanta mea mingea. Dumneata — arătă el spre Anton — ești Simogold și alergi de acolo. Eu sînt apărătorul român. Ei, și acum încearcă să marchezi golul!

Anton încercă, dar nu reuși. Vatmanul se repezi în apărare ca un uliu. Peste o sută de oameni se adunaseră urmărind, încordați, faza de la poartă.

Apoi apăru milițianul și spuse:

— Lăsați liberă trecerea. Puteți să vă continuați jocul și pe trotuar.

Șoferul autobuzului îi luă pe milițian de o parte și-l puse la curent despre ce-i vorba.

— Ei, și ce-i? spuse milițianul. Simogold a avut un ghinion formidabil! Balonul a trecut cu puțin peste poartă. Am văzut cu ochii mei. În acea zi am fost de serviciu la poarta românilor.

O sută dintre cei prezenți îi susținură cu înflăcărare, alții îi luară în rîs.

— Așa a fost! strigă vatmanul. Am să vă demonstrez încă o dată...

Dar eu și Anton am plecat.

— Să mergem pe jos, spuse Anton. Tramvaiul o să mai stea mult acolo.

Am privit îndărăt. Strada părea un furnicar. Cred că erau trei sute de oameni.

— Dar de ce șchiopătezi? l-am întrebat pe Anton.

— M-a lovit vatmanul cu mingea, cu geanta, vreau să spun, care era plină cu tot felul de instrumente. Era cît pe ce să-mi rupă piciorul... A, dar despre ce vorbeam?

— Despre consfătuirea ta, despre cei patru auditori, despre lipsa adevăratului entuziasm, despre faptul că nu mai există suporteri ai fotbalului...

(Traducere de I. BABIN)